

Pe munte, Domnul Hristos „s-a schimbat la față, înaintea ucenicilor. Și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina”.

Multă lume înțelege greșit acest text, crezând că schimbarea la față a Mântuitorului a fost o minune săvârșită asupra Lui Însuși. Sfinții Părinți însă ne spun că minunea s-a făcut cu apostolii, nu cu Domnul Hristos. Mântuitorul le-a arătat apostolilor slava sa din împărăția lui Dumnezeu. Pe munte, nu Hristos s-a transformat, ci ucenicii au fost înălțați la capacitatea de a sesiza pe Domnul, așa cum este El. Prin ochii fizici, cei trei apostoli au văzut lumina dumnezeiască cea nevăzută, căci prin lucrarea Duhului dumnezeiesc în ei, ochii lor au putut vedea cele dumnezeiești. Domnul Hristos spusese despre Sine „Eu sunt lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). Apostolii îi urmau lui Hristos, de aceea s-au învrednicit să vadă lumina Lui cea dumnezeiască și veșnică. Sf. Grigorie Palama spune că la schimbarea la față, Domnul nu a primit ceea ce nu avea, nici nu s-a preschimbât în ceea ce nu era, ci s-a descoperit ucenicilor Săi așa cum era El de fapt, deschizându-le ochii și făcându-i din orbi văzători, căci rămânând Același, s-a făcut acum văzut ucenicilor, arătându-Se astfel de cum Se arăta înainte.

„Schimbarea la Față”, frescă din biserica de la biserica din Drăgănescu realizată de Sfântul Cuv. Mărturisitor Arsenie de la Prislop.

Mântuitorul s-a descoperit apostolilor cât au putut aceștia să vadă. Dacă ar fi fost altcineva pe munte, nu ar fi văzut ceea ce au contemplat cei trei apostoli, neavând curăția morală și înălțimea spirituală necesară unei astfel de contemplări.

Dacă minunea ar fi fost săvârșită de Mântuitorul asupra Lui, oricine ar fi văzut după aceea că fața Lui strălucea ca soarele și s-ar fi întâmplat ca și cu Moise din Vechiul Testament, care după ce a vorbit cu Dumnezeu în munte, fața lui strălucea, încât evreii „s-au temut să se apropie de el” (Ieș. 34,30), iar Moise „și-a acoperit fața cu un văl” (Ieș. 34,33). Dar minunea schimbării la față nu a fost săvârșită asupra persoanei Mântuitorului, ci asupra celor trei apostoli.

De fapt din ce cauză Mântuitorul a luat cu Sine pe munte numai trei dintre apostoli și nu i-a luat pe toți doisprezece, de vreme ce El obișnuia să săvârșească minunile în fața tuturor apostolilor Săi? Pe Tabor s-a descoperit dumnezeirea pe măsura apostolilor, de aceea au fost aleși doar trei dintre ei, și anume cei mai înalți din punct de vedere spiritual. În plus, Sfinții Părinți spun că fiecare dintre cei trei apostoli este simbolul

unei virtuți: Petru al credinței, Iacov al nădejzii, iar Ioan al iubirii.

Urcarea Muntelui Tabor simbolizează urcușul spiritual, care se identifică cu împlinirea virtuților, iar ca răsplată a împlinirii acestora, ni se descoperă Dumnezeu. Precum cei trei apostoli au urcat împreună pe munte, tot așa cele trei virtuți numai împreună duc la vederea lui Dumnezeu.

Schimbarea la Față ne descoperă de fapt că trebuie să împlinim toate virtuțile, pentru că cifra trei este simbolică, ea reprezentând perfecțiunea, iar ca răsplată a împlinirii virtuților, ne bucurăm de vederea sau contemplarea lui Dumnezeu. (...)

Schimbarea la Față are un simbol adânc, și ne îndeamnă la împlinirea virtuților, pentru a-L putea contempla pe Dumnezeu în împărăția Lui. Să fim conștienți că la apostolie au fost chemate douăsprezece persoane, dar dintre acestea numai trei au fost alese să-L contemple pe Dumnezeu în slava Sa în această viață. Să ne străduim și noi prin fapte bune să ne numărăm între cei aleși, nu numai între cei chemați.

(Sf.Cuv.Petroniu de la Podromu,
Aleșii lui Dumnezeu)